

Sygn. akt IV CSK 299/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko M. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony przez pozwanego jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą ze sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisem, którego wykładnia nie budzi żadnych wątpliwości, tj. art. 102 prawa wekslowego w zw. z art. 101 pkt 6 prawa wekslowego.

W zakresie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako podstawy jej przyjęcia do rozpoznania należy wskazać, że skonfrontowanie uzasadnienia wyroku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozawala stwierdzić, żeby skarga była oczywiście uzasadniona, a więc już na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, niepubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczył się do sformułowania twierdzenia, że naruszenie art. 102 w zw. z art. 101 pkt 6 prawa wekslowego wynikało z pominięcia, że weksel, z którego powód wywodził roszczenie nie zawiera oznaczenia daty i miejsca wystawienia, a brak daty wystawienia weksla nie może być usunięty w drodze domniemań prawnych i powoduje nieważność weksla.

Data wystawienia weksla ma decydujące znaczenie dla oceny zdolności wekslowej wierzyciela i dłużnika wekslowego, ustalenia prawa właściwego przy

zmianie przepisów prawa wekslowego (art. 109 prawa wekslowego) oraz dla określenia początku biegu licznych terminów wskazanych w tej ustawie. Data wystawienia weksla powinna zawierać oznaczenie dnia, miesiąca i roku, a brak jednego z tych elementów powoduje, że nie została wskazana, a zatem weksel jest nieważny, chyba że możliwe okaże się usunięcie tego braku w drodze wykładni weksla (wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2012 r., II CSK 296/11, OSNC 2012, nr 6, poz. 80). W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że usunięcie braków formalnych weksla w drodze wykładni nie jest wyłączone, jednakże – ze względu na szczególny rygoryzm odpowiedzialności wekslowej i formalizm prawa wekslowego, uzasadniony koniecznością zapewnienia szybkiego i bezpiecznego obrotu wekslami - zakres wykładni weksla jest znacznie zwężony i ogranicza się do wykładni obiektywnej, dokonywanej wyłącznie na podstawie tekstu weksla. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 23 kwietnia 1993 r., III CZP 7/93 (OSNCP 1993, nr 12, poz. 199) oraz w uchwale składu siedmiu sędziów z 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95 (OSNC 1995, nr 12, poz. 168) formalny charakter weksla wprawdzie nie wyłącza możliwości wykładni, czyli ustalenia jego właściwej treści, jednak wyjaśnienia tego można dokonać tylko na podstawie tekstu weksla, gdyż ze względu na obiegowość weksli i konieczność zapewnienia ochrony nabywcy, dla ustalenia treści zobowiązania wekslowego miarodajna może być tylko treść oświadczenia woli zawarta w dokumencie wekslowym. Wykładnia dokonana na podstawie tekstu weksla może zmierzać do uściślenia znaczenia poszczególnych zwrotów, usunięcia oczywistych pomyłek oraz błędów językowych, gramatycznych itp.

W nawiązaniu do sformułowanej przez pozwanego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazać należy jednak, że weksel złożony do akt sprawy (k. 11) zawiera datę oraz miejsce wydania weksla (Sopot, 29.04.2010 r.), a z ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku wynika, że te dane wypełniła S. K. w chwili wręczenia jej weksla przez pozwanego. W świetle tego ustalenia wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być uznany za usprawiedliwiony.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13

ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.

aw